

Zitting 1963—1964

Nr. 25¹⁾

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE
ZAKEN

Ter griffie van de Eerste Kamer der Staten-Generaal
ontvangen: 14 november 1963.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste vijftien leden der Kamer of door de Gevolmachtigde Minister van Suriname, onderscheidenlijk van de Nederlandse Antillen, te kennen worden gegeven uiterlijk op 14 december 1963.

's-Gravenhage, 6 november 1963.

Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 60, lid 2, en onder verwijzing naar artikel 61, lid 3, van de Grondwet, alsook naar artikel 24, eerste lid, van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, heb ik de eer U Hoogedelgestreng hiernevens over te leggen de Engelse tekst, alsmede een vertaling in het Nederlands, van het op 1 augustus 1963 te Londen gesloten Protocol voor de verlenging van de Internationale Suikerovereenkomst van 1958 (*Trb.* 1963, 170).

Een toelichtende nota bij het protocol gelieve U Hoogedelgestreng hiernevens aan te treffen.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, zal het protocol voor het gehele Koninkrijk gelden.

Aan de Gouverneurs van Suriname en van de Nederlandse Antillen is verzocht, bovengenoemde stukken op 14 november 1963 over te leggen aan de Staten van Suriname, onderscheidenlijk van de Nederlandse Antillen.

De Gevolmachtigd Ministers van Suriname en van de Nederlandse Antillen zijn van de overlegging in kennis gesteld.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. LUNS.

Nota van toelichting

De Internationale Suikerovereenkomst van 1958 (*Trb.* 1959, 21, zie ook *Trb.* 1961, 37) is gesloten voor vijf jaar (1 januari 1959 tot met 31 december 1963).

Ingevolge de bepalingen van artikel 42, lid 2, heeft in het najaar van 1961 een herzieningsconferentie onder auspiciën van de Verenigde Naties plaatsgevonden. Op deze conferentie kon echter geen volledige overeenstemming bereikt worden, met name niet over de vaststelling van de basisexportquota en enkele andere bepalingen ten aanzien van de toe te laten exporthoeveelheden der deelnemende exporterende landen.

In het bijzonder eiste Cuba een zeer hoog basisexportquotum, waarvan thans wel gebleken is, dat het zelfs niet te verwezenlijken was.

Bij de beoordeling van de mislukking van de onderhandelingen dient bedacht te worden, dat door de Cubaanse revolutie en de daarop gevolgde wijzigingen in de betrekkingen tussen Cuba en de Verenigde Staten en tussen Cuba en de landen van het Sovjetblok ook het patroon van de wereldsuikerhandel ingrijpend gewijzigd was. Ondanks de door alle aan de conferentie deelnemende landen geuite bereidheid tot voortzetting van de internationale samenwerking op het gebied van de suiker, bleek het toch niet mogelijk overeenstemming te bereiken over de aanpassingen van de overeenkomst aan de nieuwe situatie.

Het gevolg van de mislukking der onderhandelingen was, dat het deel van de overeenkomst, dat de materiële regelingen inhoudt, na 1 januari 1962 niet meer kon functioneren, omdat

¹⁾ Gedrukt stuk Tweede Kamer, zitting 1963—1964 nr. 7485 (R 375).

Aan
de Heer Voorzitter van de Eerste Kamer
der Staten-Generaal

de basisexportquota en enkele andere bepalingen slechts voor drie jaar golden en dus in ieder geval bij de herziening van de overeenkomst opnieuw vastgesteld hadden moeten worden.

De suikerconferentie gaf de Internationale Suikerraad, die nog twee jaar zou blijven bestaan, opdracht de wereldsuikersituatie te blijven volgen en zoveel mogelijk voorbereidend werk te verrichten voor een hervatting der onderhandelingen, zodra de omstandigheden daarvoor gunstiger leken te zijn.

De Internationale Suikerraad heeft zich tijdens enkele zittingen in de eerste helft van dit jaar met dit vraagstuk beziggehouden.

Al vrij spoedig bleek de mening te overheersen, dat de tijd voor een heropening der onderhandelingen nog niet gekomen was. De wijzigingen in het wereldpatroon van produktie en handel zijn inderdaad nog niet tot een einde gekomen, getuige onder andere de schaarste en de hoge prijzen, die zich sinds begin 1963 op de internationale markt hebben voorgedaan. Deze schaarste wordt voor een belangrijk deel veroorzaakt door een sterke terugval van de Cubaanse produktie gedurende de laatste twee jaar. Om misverstanden te vermijden, moge er op gewezen worden, dat deze schaarste en de hoge prijzen, door het volledig functioneren van de Overeenkomst van 1958, niet voorkomen hadden kunnen worden. Met een systeem van exportcontingentering kan immers wel een overvloedige aanvoer beperkt worden, maar niet een te geringe aanvoer vergroot worden, als de produktie en de voorraden, door welke oorzaak dan ook, vrij plotseling geringer blijken te zijn dan de vraag bij het eerder geldende prijsniveau.

Ten einde te voorkomen, dat door het eindigen van de overeenkomst van 1958 op 31 december 1963 de Internationale Suikerraad na die datum als contactorgaan niet langer zou voortbestaan, werd besloten de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties te verzoeken een korte conferentie bijeen te roepen, waar een protocol aanvaard zou kunnen worden om het bestaan van de Internationale Suikerraad te verlengen.

Deze conferentie heeft op 3 en 4 juli 1963 te Londen plaatsgevonden en is geëindigd met het aanvaarden van het Protocol voor de verlenging van de Internationale Suikerovereenkomst van 1958 (*Trb.* 1963, 170).

Voorzien is in een verlenging van twee jaar, derhalve tot 31 december 1965 (artikel 1). Indien voordien een nieuwe overeenkomst in werking treedt, eindigt het protocol op dat ogenblik (artikel 2, lid 2).

De materiële regelingen van de overeenkomst van 1958, die sinds 1 januari 1962 niet meer toegepast konden worden, zijn opgesomd in artikel 3 en blijven buiten werking.

Op aandringen van een groep voornamelijk Latijns-Amerikaanse landen (waar Cuba zich echter niet bij aansloot) is in artikel 2 nadrukkelijk bepaald, dat de Raad onmiddellijk een begin zal maken met de studie van de grondslagen en de algemene opzet van een nieuwe overeenkomst, die uiterlijk 1 januari 1966 in werking zou moeten treden. De raad zal over dit onderwerp vóór 30 juni 1964 een rapport met aanbevelingen aan de deelnemende Regeringen uitbrengen.

De overige artikelen van het protocol, hoofdzakelijk betrekking hebbende op de inwerkingtreding, behoeven geen nadere toelichting.

De ondergetekenden zijn van mening dat de doeleinden, die met het protocol worden nagestreefd, ook door het Koninkrijk onderschreven dienen te worden. Met het oog hierop ware een spoedige bekrachtiging — na verkregen parlementaire goedkeuring — te bevorderen.

De Minister van Landbouw en Visserij,
B. W. BIESHEUVEL.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,
V. G. M. MARIJNEN.

De Minister van Economische Zaken,
J. E. ANDRIESEN.

De Minister van Financiën,
H. J. WITTEVEEN.